

насърдчи още повече. Той незабавно пристъпи към втората, третата... Като дойде до буквата „к“, силитъ сякашъ го напустнаха. Опитва веднажъ, два пѣти, три пѣти — не върви. Ржката му като че отмалѣ. Свѣтлината въ очитѣ му угасна. Сякашъ нѣкоя бурмичка е повредена въ него, и работата спрѣ. Това го страшно ядоса. Да напише толкова букви, а сега изведнажъ — стой! Чудна работа!

Той взе изъ кутията новъ тебеширъ и натисна върху дѣската. Тебеширѣтъ изскърца, сякашъ притиснато дете изплака, после се плъзна надолу и изписа една ненуждна линия. Бай Тано изгледа тая гърбава линия, кипна и удари тебешира въ пода.

Така станаха жертва нѣколко, докато най-сетне бай Тано нареди цѣлото си име.

Студенъ потъ се стичаше отъ брѣчкитѣ на челото му като малки поройчета, а той гледаше разкривенитѣ букви и се радваше като малко дете. Тъмнитѣ облаци, които засѣнчваха лицето му, се вдигнаха. Очитѣ му пламтѣха като запалени факли. Мрачнитѣ мисли за уволнение, гладъ, тегло се изпокриха като невѣстулки въ зидовѣтъ на душата му.

Нѣкой блѣсна вратата и извика:

— Тате, хайде да ядемъ!

Бай Тано извърна очи — дѣщеря му Цвѣтана.

Идваше му да я наругае, загдето е дошла да му прекъсва работата, но само сви сърдито вежди и рече сопнато: „Яжте вие! Я не съмъ гладенъ!“

Дѣщеря му си отиде въ недоумение.

*

Вие сте виждали какъ малкитѣ деца си градятъ кжщички отъ кокаляшки. Съ голѣма мжка тѣ наредятъ кокаляшкитѣ, наредватъ се за мигъ на кжщичката и развалятъ. После пакъ почватъ да я градятъ, пакъ ѝ се радватъ и пакъ я събарятъ. Така започва да си играе и бай Тано съ буквитѣ. Той изтри първия подписъ,